

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

12 декември 1974 година *

По дело 36-74

1. **Bruno Nils Olaf Walrave,**
2. **Longinus Johannes Norbert Koch**

и

1. **Association Union Cycliste Internationale,**
2. **Koninklijke Nederlandsche Wielren Unie,**
3. **Federacion Espanola Ciclismo**

с предмет преюдициално решение относно тълкуването на членове 7, 48 и 59 от Договора за ЕИО и разпоредбите на Регламент (ЕИО) № 1612/68 относно свободното движение на работници в рамките на Общността (ОВ 257 L 19.10.1968 г., стр. 2),

СЪДЪТ,

в състав: г-н R. Lecourt, председател, г-н C. O Dalaigh и г-н Mackenzie Stuart, председатели на състава, г-н A. M. Donner, г-н R. Monaco, г-н J. Mertens de Wilmars (докладчик), г-н P. Pescatore, г-н H. Kutcher и г-н M. Sørensen, съдии,

генерален адвокат: г-н J. P. Warner,

секретар: г-н A. Van Houtte,

постанови настоящото

Решение

1. С искова молба от 15 май 1974 г., получено в секретариата на Съда на 24 май 1974 г., Окръжният съд в Utrecht поставя на Съда съгласно член 177 от Договора за ЕИО различни въпроси относно тълкуването на член 7, алинея 1, член 48 и член 59, алинея 1 от Договора за ЕИО и Регламент (ЕИО) № 1612/68 на Съвета от 15 октомври 1968 г. (ОВ L 257, 19.10.1968 г., стр. 2) относно свободното движение на работници в рамките на Общността.

* Език на производството: нидерландски.

2. Основният въпрос е дали тези членове и този регламент трябва да се тълкуват по такъв начин, че разпоредбата в правилника на Union Cycliste Internationale за провеждане на световните състезания по колоездене на средни разстояния, съгласно която “треньорът трябва да е от същата националност като колоездача”, да е несъвместима с тях.
3. Тези въпроси са повдигнати в дело, образувано срещу Union Cycliste Internationale (UCI) и нидерландската и испанската федерация от двама нидерландски граждани, които обикновено участват като треньори в състезания от вида, посочен по-горе и които считат посочената по-горе разпоредба от правилника на UCI за дискриминационна.
4. Като се вземат предвид целите на Общността, упражняването на спорт е предмет на правото на Общността, единствено доколкото представлява стопанска дейност по смисъла на член 2 от Договора.
5. Когато има характер на трудова заетост или възмездна услуга, тази дейност попада в обхвата на членове 48 - 51 или 59 - 66 от Договора, в зависимост от случая.
6. Тези разпоредби, с които се прилага общото правило на член 7 от Договора, забраняват всякаква дискриминация на национална основа при изпълнението на дейността, за която се отнасят.
7. Във връзка с това конкретната правна форма на осъществяване на тези услуги не е от значение, доколкото правилото за недискриминация обхваща по еднакъв начин всяка работа или услуга.
8. Тази забрана обаче не засяга съставянето на спортните отбори, по-специално на националните отбори, чието образуване е въпрос на чисто спортни интереси и като такова няма никакво отношение към стопанските дейности.
9. Това ограничаване на обхвата на въпросните разпоредби трябва обаче да съответства на тяхната цел.
10. Предвид изложеното по-горе, националният съд е компетентен да определи характера на представена за оценка дейност и да реши по-специално дали при съответния спорт треньорът и състезателят съставляват или не съставляват отбор.
11. Отговорите са дадени в рамките на посочените по-горе ограничения на обхвата на правото на Общността.
12. Повдигнатите въпроси се отнасят до тълкуването на членове 48 и 59, а в по-малка степен и до тълкуването на член 7 от Договора.
13. Те се отнасят най-вече до приложимостта на разпоредбите, посочени по-горе спрямо правоотношения, които не се регулират от публичното право, до определянето на техния териториален обхват от гледна точка на спортни правила, създадени от една световна федерация, както и до пряката приложимост на някои от тези разпоредби.

14. Основният въпрос във връзка с разглежданите членове е дали правилата на международна спортна федерация могат да се считат несъвместими с Договора.
15. Твърди се, че забраните в тези членове се отнасят единствено до ограничения, съдържащи се в актове на държавни органи, но не и до ограничения, които са резултат от правни действия на лица или сдружения на частното, а не на публичното право.
16. Общото между членове 7, 48, 59 е забраната в съответните области на приложение на всяка дискриминация на национална основа.
17. Освен че се прилага по отношение на действията на държавните органи, тази забрана се разпростира и върху всички правила, които регулират по колективен начин трудовата заетост и предоставянето на услуги.
18. Премахването между държавите-членки на пречките пред свободното движение на хора и свободното предоставяне на услуги, които са основни цели на Общността, съдържащи се в член 3, буква в) от Договора, ще бъде изложено на риск, ако премахването на пречките на национална основа може да се обезсили от пречки, произтичащи от юридическата самостоятелност на сдружения или организации извън обхвата на публичното право.
19. Освен това, тъй като условията на труд в различните държави-членки се уреждат или чрез закони или подзаконови разпоредби, или чрез споразумения и други актове, сключени или приети от частноправни лица, ограничаването на въпросните забрани единствено до актовете на държавни органи може да доведе до неравенство при тяхното приложение.
20. При все че член 60, алинея 3, и членове 62 и 64 се отнасят до отмяната на държавните мерки в областта на услугите, това обстоятелство не премахва общия характер на нормата на член 59, която не разграничава източниците на ограниченията, които трябва да бъдат премахнати.
21. Освен това се установи, че член 48 относно премахването на всякаква дискриминация на национална основа по отношение на трудовата заетост, се прилага и спрямо споразумения и правила, които не изхождат от държавни органи.
22. В резултат на това член 7, параграф 4 от Регламент № 1612/68 предвижда, че забраната за дискриминация се прилага по отношение на споразуменията и другите колективни трудови договори.
23. Посочените в член 59 дейности не трябва да бъдат разграничавани от дейностите, посочени в член 48 с оглед тяхното естество, а единствено поради обстоятелството, че не се изпълняват въз основа на трудово правоотношение.
24. Това единствено разграничение не може да обоснове по-ограничително тълкуване на обхвата на свободата на движение, която трябва да бъде обезпечена.
25. Поради това, националният съд може да вземе предвид разпоредбите на членове 7, 48 и 59 от Договора при преценката на действителността или

правните последици на разпоредба, включена в правилата на дадена спортна организация.

26. В тази връзка националният съд поставя въпроса за степента, в която правилото за недискриминация може да се приложи спрямо правоотношения, създадени в контекста на дейността на спортна федерация от световен мащаб.

27. От съда се иска също така да се произнесе дали правното положение зависи от това дали спортното състезание се провежда във или извън Общността.

28. Тъй като е императивно, правилото за недискриминация се прилага спрямо всички правоотношения, доколкото последните са свързани с територията на Общността поради тяхното местосключване или местоизпълнение.

29. Като се има предвид обстоятелствата на конкретния случай, националният съд е компетентен да определи тяхното местонахождение, а по отношение на правните им последици да ограничи вредите от дадено нарушение на правилото за недискриминация.

30. Националният съд поставя накрая и въпроса дали член 59, алинея 1 и евентуално член 7, алинея 1 от Договора имат пряко действие по отношение на правния ред на държавите-членки.

31. Както бе посочено по-горе, целта на член 59 е да забрани в сферата на предоставяне на услуги, *inter alia*, всякаква дискриминация, която се основава на националността на лицето, предоставящо услугите.

32. В сферата на услугите, член 59 въвежда правилото за недискриминация, което се съдържа в член 7 относно общото приложение на Договора и член 48 относно трудовата заетост.

33. Следователно, както вече е постановено (Решение от 3 декември 1974 г. по дело 33-74, *Van Binsbergen*), член 59 съдържа, след изтичане на преходния период, безусловна забрана за въвеждане в правния ред на държавите-членки, по отношение на предоставянето на услуги - и по отношение на граждани на държави-членки – на пречки или ограничения, основани на националността на предоставящото услугите лице.

34. Следователно на поставения въпрос трябва да се отговори, че след изтичане на преходния период при всички случаи член 59, алинея 1, доколкото се отнася до премахването на всякаква дискриминация, основаваща се на националност, поражда индивидуални права, които националните съдилища са длъжни да защитават.

По съдебните разноски

35. Разходите, направени от Комисията на Европейските общности за представяне на становище пред Съда, не подлежат на възстановяване.

36. Тъй като за страните по главното производство това производство е етап от висящото пред националния съд дело, последният следва да се произнесе по направените разноски.

По изложените съображения, Съдът реши:

- 1) Като взе предвид целите на Общността, упражняването на спорт е предмет на правото на Общността единствено, доколкото представлява стопанска дейност по смисъла на член 2 от Договора.
- 2) Забраната за дискриминация, основаваща се на националност, която се съдържа в членове 7, 48 и 59 от Договора за ЕИО, не засяга съставянето на спортни отбори, и по-специално на националните отбори, чието формиране е въпрос на чисто спортни интереси и като такова няма никакво отношение към стопанската дейност.
- 3) Забраната за такава дискриминация не само, че се прилага спрямо действията на държавните органи, но се разпростира и върху всички правила, които регулират колективната възмездна трудовата заетост и възмездно предоставяне на услуги.
- 4) Правилото за недискриминация се прилага по отношение на всички правоотношения, свързани с територията на Общността поради тяхното местосключване или местоизпълнение.
- 5) При всички случаи член 59, алинея 1 по отношение на премахването на всякаква основана на националността дискриминация, поражда индивидуални права, които националните съдилища са длъжни да защитават.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 12 декември 1974 година.

Подписи